

En toch, — hoe machteloos reikhalst Zierikzee naar een nieuw huwelijk met het groote Water, dat zich daarforsch vertoont zoo vlak bij de hunkering van haar verzandenden havenarm.

DE STAD DER ZWIERIGE WIMPELS EN OPSTREVENDE TORENS

Ik heb daareven eigenlijk een geographische fout begaan; Zierikzee ligt niet aan zee, maar op een kleinen afstand er vandaan. Toch zal elk, die er komt, die fout begrijpen. Want zij is eigenlijk zeestad dan eenige plaats aan onze stranden, omdat geen stad als zij contact met het water heeft. Wat ge het eerst ontdekt als ge langzaam haar haven binnenvaart, dat is een vriendelijk gezicht van kleine witte huisjes met roode daken, waarboven een zacht bewegen is van hooge boomen. Maar bijna tegelijk wordt ge verwelkomd door de vroolijk deinende wimpels der ettelijke schepen, waaromheen de meeuwen zwieren, zoodat de haven vol is van leven en beweging en lustig vertier. En als ge nader en nader komt, en vasten voet aan wal zet en de glundere kade langs stapt, dan zal het u àl meer treffen, hoe dat vroolijk feest van schepen met dansende wimpels tot het wezen behoort van Zierikzee. Ge ziet ze overal, tot midden in de stad waar de oude haven, die rechthoekig op de tegenwoordige staat, wordt afgesloten door een haag van welig groen, ge ziet ze hun masten met zwierende vanen verheffen tusschen de overdadig versierde gevels der kolossale laat-renaissance huizen, en één eenzame hooge mast met zijn spelende vaan streeft omhoog naast den massalen toren van de Zuidhavenpoort, om u te herinneren aan het varen en de baren, als ge te veel geïmponeerd zoudt worden door den toren die met zijn vier hoektorens plotseling oprijst achter het groen der plantsoenen als een middel-euwsche burcht.

Zoals de masten harer schepen, zoo streven haar huizen en torens om hoog. Zierikzee is jolig en bezig, en het accompagneert het schepenleven binnen zijn wanden met zijn vroolijke architectuur. Zie in de kleine straatjes, die van de haven de diepte indalen, heeft ieder huisje zijn roode spitse topgevel en dat golven van gevelen gaat door tot het hart van de stad, waar de trapgevels rijzen en boven hen uit de bewegelijke spits van den stadhuistoren met zijn kleine verbredingen als kluwens van touw om den top gewonden en met zijn ijlenden Neptunus, hoog bij den hemel waar de winden waaien die komen en gaan van zee naar zee. Ziet hoe Neptunus wijst met zijn gulden drietand, hij geeft een gebod aan de stad, hij geeft een teeken aan het onbewust verlangen dat glanst in de glundere oogen der menschen, en zij zien op naar de lucht waar de wolken gaan varen die zich spiegelen in de waterheldere ruiten der huizen en zij